

**Տ. ՄԻՆԱՍ ԱՐԵՂԱ ՀԱՆՎԵՐԴՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ՊԱՅԱՆԵ ՎԱՆՔՈՒՄ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ**

(4 հուլիսի, 2021 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

«Եւ առեալ զհինգ նկանակն եւ զերկուս ձկունս՝
հայեցաւ յերկինս, օրհնեաց, եւ երեկ եւ ետ ցաշա-
կերտսն զնկանակսն, եւ աշակերտֆն՝ ժողովրդոցն»:

(Մատթ. ԺԴ. 19)

Սիրելի՛ հավատացյալ եղբայրներ եւ քույրեր,

Աստծու ստեղծած տիեզերքը լի է հրաշքներով, որոնք մեր ողջ կյանքի անբաժան ուղեկիցներն են՝ մեկի հավատը զորացնելու, մյուսին բժշկելու, մեկ ուրիշին մխիթարելու համար, եւ բոլորն էլ նպատակ ունեն մարդուն դարձի բերելու եւ ուղղորդելու դեպի ապաշխարություն ու հավիտենական փրկություն:

Այսօրվա ընթերցվածքում եւս պատմվում է Տեր Հիսուս Քրիստոսի սքանչելի հրաշքերից մեկի մասին: Քրիստոս Իր աշակերտների հետ Գալիլիայի լճի ափամերձ մի վայրում էր, եւ մեծաթիվ մարդիկ էին նրանց հետեւում, քանի որ ականատեսն էին եղել Վարդապետի բազմաթիվ բժշկություններին եւ չէին կամենում հեռանալ նրանից: Եւ քանի որ տեղանքն ամալի էր, եւ օրն էլ ավարտին էր մոտենում, բոլոր այս մարդիկ, որ հինգ հազարից ավելի էին, դատապարտված էին սովի, քանի որ աշակերտներն ընդամենը հինգ զարեհաց եւ երկու ձուկ ունեին: Սակայն ինչպես բազմիցս ենք հանդիպում ավետարանական էջերում եւ կյանքում, այնպես եղավ եւ այս պարագայում. ինչն անհնարին էր մարդու համար, հնարավոր դարձավ Աստուծով: Մարդացյալ Աստվածորդին, վերցնելով սակավ կերակուրը, օրհնեց, գոհություն հայտնեց Հորը, տվեց Իր աշակերտներին, եւ նրանք էլ բաժանեցին մարդկանց: Հինգ հազարից ավելի ժողովուրդը ոչ միայն կշտացավ, այլեւ նույնիսկ տասներկու զամբյուղ ուտելիք ավելացավ:

Սիրելիներ, ահավաստիկ սքանչելի մի պատկեր, երբ բազմությունը՝ հավաքված Քրիստոսի շուրջ, նույնիսկ կորցրած ժամանակի զգացողությունը, անվերջ ցանկանում է լսել Աստծու խոսքը: Ինչպես նշում է ավետարանիչը, վայրն ամայի էր, ոչինչ կար, բայց ամենակարեւորը՝ Քրիստոս այնտեղ էր, այդ իսկ պատճառով ողջ ժողովուրդը շտապեց Նրա հետեւից: Սա ցույց է տալիս, որ մարդ արարածը մշտապես ունի Աստծու կարիքը, եւ ով ցանկանում է Տիրոջ խոսքը լսել, ճշմարտությունը գիտենալ, երբեք կանգ չի առնում. որտեղ Քրիստոս է պատարագվում, որտեղ Քրիստոս է քարոզվում, այնտեղ է՝ հաշվի չառնելով ո՛չ եղանակային պայմանները, ո՛չ ճանապարհի դժվարությունները, ո՛չ անգամ նյութական կարողությունները:

Երբ Հիսուս տեսավ բազմությանը, գթաց: Այո՛, Հիսուս մեզ միշտ տեսնում է: Գիտի մեր ամեն մի մտածումը, մեր խորհուրդները, մեր հնարավորությունները, ամեն բան գիտի՝ ի տարբերություն մեր կողքին ապրող շատ մարդկանց, որոնք անհաղորդ են մեր կարիքներին: Քրիստոս այս հրաշքի միջոցով եւս սովորեցնում է, որ միայն այլոց դժվարությունները տեսնելը բավական չէ, այլ կարեւոր է, որ գթառատ սիրտ ունենանք, որ ոչ միայն նկատենք, այլեւ օգնենք:

Ապա նայեց երկինք՝ վկայելով, որ Ինքն է երկնքից իջած Հացը, այն խոստացված Մեսիան, որ իջավ՝ հավիտենական կերակրի միջոցով մեզ երկինք բարձրացնելու եւ հավիտենապես ապրեցնելու համար:

Հինգ գարեհացը մարդկային հինգ զգայարաններն են խորհրդանշում, իսկ երկու ձուկը՝ մարդու՝ կենդանի հոգի եւ կենդանի մարմին լինելը: Սա նշանակում է, որ մեր զգայարաններով, մեր մարմնի ու հոգու ախտերից մաքրված՝ պիտի մոտենանք Քրիստոսին եւ ճաշակենք ու տեսնենք, թե որքան քաղցր է երկնային Հացը մեզ համար:

Իսկ երբ աշակերտներն օրհնված կերակուրը բաժանեցին ժողովրդին, բոլորը կերան ու հագեցան: Ոչ միայն կերան, այլեւ հագեցան: Բազմությունը Տեր Հիսուսից հաց չուզեց, սակայն Քրիստոս տեսավ նրանց մարմնավոր պետքերը եւ Իր աստվածային զորությամբ հրաշագործեց: Այս մարդկանց պես, եթե մենք եւս Աստծուն փնտրենք, մոտենանք Քրիստոսին մեր հոգեւոր պետքերի համար, պիտի տեսնենք, որ մեր նյութական կարիքները եւս պիտի ապահովվեն: «Նախ խնդրեցէք Աստծու արքայությունը եւ Նրա արդարությունը, եւ այդ բոլորը Աստված ձեզ ավելիով կտա» (Մատթ. 9. 33):

Սուրբգրային հրաշալի խոսքերի իրականացումը կարծես լինի այս հրաշքը: Գուցե շատերի համար անիրական թվա, բայց ամեն անգամ կարդալով՝ մարդ արարածը պիտի հասկանա, որ միայն Քրիստոսով է հնարավոր ապրել ու հագենալ, որ միայն Քրիստոսի միջոցով կարող է նյութական այս աշխարհում նյութականի գերին չլինել եւ քչով բավարարվել:

Այսօրվա աշխարհը հագեցած է մարմնի կարիքները հագուելու տալու բազմապիսի միջոցներով եւ դրանց գովազդով: Խնամված արտաքին, մարզված մարմին, գեղեցիկ սանրվածք եւ հագուստ..., բայց սրան զուգահեռ մարդկանց մեջ աճում են շարունկությունը, չկամությունը, անտարբերությունն ու անամոթությունը: Մարդիկ կարծես մարմնի անմահության են ձգտում՝ մոռանալով, որ իրենց սիրող երկնավոր Հայրն արդեն իսկ անմահ հոգի է պարգևել: Երբ հոգեւոր աչքերով ես նայում աշխարհին, դրա արտաքին շքեղության ու փայլի ներքո տեսնում ես հոգու սով: Տեսնում ես մի հյուծված հոգի, որը կենդանի մնալու համար լարել է իր վերջին ճիգերը: Եւ եթե մարդը դեռ ամբողջովին չի կուրացրել եւ խլացրել իր հոգին, ապա դեռեւս հույս ունի, որ մի օր կճաշակի Կենաց հացից: Մարմինն առանց սննդի օրեր միայն կարող է գոյատևել, եւ ուրեմն՝ տեսեք, թե որքան առավել զորեղ է հոգին, որ տարիներ շարունակ ընդդիմանում է սովին ու շարունակում հույսով պայքարել:

Եկեղեցու զանգերն ամեն օր ղողանջում են մեր հոգիների համար՝ կանչելով մեզ հոգեւոր սնունդ ստանալու, աստվածային բալասանով մեր խոցոտված հոգիները դարմանելու: Զհրաժարվենք աստվածային երանությունից ու մեր հոգու անդորրը, երջանկությունը համառորեն չշարունակենք փնտրել աշխարհում եւ չանտեսենք այն անգին հոգեւոր սնունդը, որ Եկեղեցին է տալիս:

Արդ մարմնին անհրաժեշտ ամենօրյա սննդի քանակն ապահովելու հետ միաժամանակ ապահովենք նաեւ մեր հոգիներին այնքան անհրաժեշտ հոգեւոր սնունդը: Աստվածային անսահման սիրո ու հոգատարության կենդանի օրինակ լինենք բոլորի համար, որ մեր աստվածահաճո կյանքից ոգեշնչվելով՝ դեպի Կենաց հացը գան: Եւ թող Տեր Հիսուս Քրիստոս եւ միայն Նա լինի մեր հոգիները սնողը, այժմ եւ միշտ եւ հավիտյանս հավիտենից, ամեն: